

Гео Милев

Януари

В този ден съм аз роден.

В този ден между ледените зъби на студа глъхне прехапан последният рев на снежните бури. Голямата мечка настърхна замръзнала – бяла – от лед; между блестящите и ледни зъби – разтрошеният диск на Полярната звезда.

Тишина и неподвижност на синия мраз; под безтрепетните зари на северното сияние.

Над прага на моята съдба стои беловласият старец Водолей: на моята съдба неспирната струя, която той излива – замръзна, моята съдба.

В този ден съм аз роден и сърцето ми, новородено, замръзна в миг: огромен светъл къс от лед.

Аз видях, че прозрачен светъл ангел донесе между своитенежни пръсти сърцето ми – далече от блажените предели. Той не дойде: издъхна нежното сърце в ледените нокти на мраза.

В този ден съм аз роден. Сърцето ми замръзна: огромен светъл къс от лед.

Не любя аз. Сърцето ми е лед – камък, желязо – жестоко. Не любя нищо, никого. Не любя!

О, книга на враждите!

Аз грабвам в ръка сърцето си – огромен леден камък – и чакам: готов за бой.

Горко на меките чела!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Калина Григорова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11347>]